

brenja njihovih vlasti. Njihova predaja se lako opozove. Oni koji predaju istorijske dokumente moraju kod njihovog premeštanja tražiti dozvolu od Glavnog državnog arhiva ili od arhiva pokrajine, za svaki pojedinačni slučaj. Pri tom moraju navesti ime i adresu budućeg vlasnika ili osobe kod koje će biti dokument. O predaji mora se obavestiti u roku od 30 dana od prenosa. Takođe se mora dobiti dozvola od Glavnog državnog arhiva ili od arhiva pokrajine u slučaju trgovine ili posredovanja u transakcijama dokumenata istorijskog značaja. Nepoštovanje neuzimanje u obzir navedenog postupka kod prenosa ili posredovanje u raznim transakcijama s dokumentima od istorijskog značaja tretira se kao prikrivanje, što je istovremeno takođe kažnjiva delatnost. Pravni postupak koji se odnosi na prenos istorijskih dokumenata u državno vlasništvo biće oslobođen od poreza. Istorijski dokumenti poklonjeni državi ili pokrajini biće čuvani pod imenom predavaoca ili osobe koju navede, osim ako to ne želi. U zakonu obratio sam pažnju na član koji glasi: »Ako se neko želi zaposliti kao službenik ili tehničar u Glavnom arhivu potrebna mu je potvrda o posebnoj sposobnosti koju stiče na proveri i konkursu«, i odmah se setio odredbe jednog člana Zakona o arhivskoj delatnosti SR Makedonije koji glasi: »Arhiv se osniva ako su ispunjeni sledeći uslovi:

- ako su obezbeđena osnovna sredstva za rad,
- ako su obezbeđena finansijska sredstva za vršenje delatnosti i arhiva i
- ukoliko ima najmanje dva arhivista.

Odluku o ispunjenju uslova daje Arhiv Makedonije.«

Zaista sam prijatno bio zinenaden kada sam primetio da se i kod arhivske službe u Argentini pridaje ogromna važnost osposobljavanju kadrova koji rade u arhivistici.

Što se tiče kaznenih odredbi Zakon predviđa da lica koja povrede njegove odredbe zataškavanjem, uništavanjem ili ilegalnim iznošenjem istorijskih dokumenata budu kažnjena novčanom kaznom (dosta visokom globom 10.000—100.000 pezosa), ukoliko ta povreda ne spada u krivična dela za koja se izriču daleko veće kazne i kazna zatvora.

Ukoliko je već stupio na snagu novi Zakon, utoliko će prikaz ovog Zakona biti upoznavanje s nedavnom prošlošću — jednim periodom arhivskog zakonodavstva u Republici Argentini koji se primenjivao preko 20 godina. (Zakon o Glavnom nacionalnom arhivu Argentine pokušao sam da, uglavnom, prikažem »onako kako je to u prevodu urađeno«, ne držeći se strogo naše arhivske terminologije. Na taj sam način postupio zbog toga da bi se sačuvala izvorna terminologija koja se koristi u arhivističkoj struci u Argentini).

J. Popović

ARHIVSKO I PRAVNOPOVIJESNO DJELO DR. IVANA BEUCA

Uz 70. godišnjicu života

U red naših zaslužnih arhivista te poznatih pravnih historičara ulazi i dr. Ivan Beuc. Rođen je pred sedam desetljeća, tako da ove, 1988. godine slavi sedamdesetogodišnjicu života.

Dr. Ivan Beuc rođen je 3. srpnja 1918. god. u Beču. Osnovnu školu završio je u Zagerbu, a klasičnu gimnaziju u Dubrovniku. Prvu i drugu godinu studirao je na Pravnom fakultetu u Zagrebu, gdje je položio i I. i II. državni ispit. Pokazao je bio osobito zanimanje za pravnu povijest te je za svoje radove iz te oblasti nagrađivan uzastopce, svake godine, najvećim tadašnjim (kraljevim) nagradama na Sveučilištu u Zagrebu (1939, 1940. i 1941. godina). Zbog toga je na inicijativu i na preporuku prof. dr. Antuna Dabinovića, tadašnjeg predstojnika katedre Pravne povijesti na zagrebačkom Pravnom fakultetu, dobio 1940. godine Humboldtovu stipendiju. Po preporuci prof. Dabinovića iskoristio je tu stipendiju za nastavak pravnog studija u Beču, na tamošnjem Pravnom fakultetu, na kojem je i završio studij te doktorirao 1942. godine (doktorat je, zatim, nostrificiran na Pravnom fakultetu u Ljubljani kao doktorat pravnih nauka). U Beču je u Institutu za povijesna istraživanja radio dvije godine na svojoj disertaciji te studirao pomoćne povijesne znanosti, posebno se posvećujući diplomaciji.

Nakon završenog studija radio je u Ministarstvu zdravstva, Zdravstvenoj središnjici u Zagrebu te u Glavarstvu Građanske uprave Sušak—Rijeka u Kraljevici kao pravni referent. U Kraljevici je surađivao s NOP-om, tako da je postao i borac NOB-a, iz kojega je izašao kao ratni vojni invalid.

Krajem 1945. god. natjecao se za radno mjesto nastavnika na katedri Pravna povijest Pravnog fakulteta u Zagrebu, zajedno s dr. Markom Kostrenčićem i dr. Ferdom Čulinovićem; oni su primljeni na tome natječaju.

Nakon demobilizacije iz JNA 8. prosinca 1946. god. bio je zaposlen u raznim institucijama — u Zdravstvenoj središnjici u Zagrebu i Splitu, u Državnom zavodu za socijalno osiguranje u Splitu i Beogradu, u Komitetu za zdravlje Vlade FNRJ u Beogradu, u Oblasnom NO-u za Dalmaciju u Splitu, u Kotarskom NO-u u Zadru; radio je kao rukovodilac i pravni referent.

Rad u saveznim organima vlasti imao je za dr. Beuca osobito značenje, jer djelujući u sektoru planiranja, pravne službe i zakonodavstva stekao je dobar uvid u funkcioniranje saveznih i republičkih organa uprave te u način stvaranja raznih oblika propisa. Djelatnošću, pak, u organima narodne vlasti u oblasti uprave stekao je uvid u funkcioniranje te vlasti, utoliko više što su se tadašnji funkcionari u narodnim odborima kao ljudi više od povjerenja nego od znanja pretežno u svome radu oslanjali na pravnika u organiziranju vlasti i njenom vršenju, a to je primoravalo pravnika da dobro upozna problematiku u svim granama uprave. Tako je dr. Beuc kao pravnik dobro upoznao tzv. proizvodnju spisa i akata na nivou regionalnih i lokalnih organa uprave.

Odlukom Predsjedništva Vlade NR Hrvatske dr. I. Beuc bio je 1951. god. premješten iz Zadra u Rijeku, i to u Državni arhiv Rijeka. Tome Arhivu tada je u nadležnost pripadalo područje Rijeke, otoka Krka, Cresa i Lošinja te Istre (osim »Zone B« tj. područja od rijeke Mirne do tršćanskog teritorija, koje je ulazilo u »Zonu A«, a nije spadala mjesnoj nadležnosti Arhiva u Rijeci). Trebalo je organizirati arhivsku službu na tome teritoriju (samo u međuraču, u tadašnjoj talijanskoj Rijeci postojala je ispostava tršćanskog arhiva), osigurati prostor u kojem bi se mogla spremirati i čuvati skupljena arhivska građa, osigurati kadar te obrazovati ga za rad u Arhivu. Dr. Milivoj Korlević, koji je tada bio na čelu Arhiva, bio je neposredno pred umirovljenjem pa je dr. Beuc imenovan za direktora Arhiva. Za uspješno vršenje zadataka Arhiva trebao je mlad čovjek sa znanjem pomoćnih povi-

jesnih znanosti, koji je već radio u arhivima barem kao istraživač, i s velikom energijom potrebnom u borbi za prostor i kadar. Dr. Beuc bio je na radu u riječkom Arhivu od 1951. do 1956. godine.

U spomenutom razdoblju riječki Arhiv u Rijeci prostorno se proširio od jedne trećine zgrade (dvorac bivšeg nadvojvode Josipa Habsburškog) na ostale dvije trećine te palače, dobio je spremišni prostor i u bivšoj Guvernerovoj palači, zatim u bivšoj Gradskoj vijećnici te u zgradi na tadašnjem Trgu sv. Barbare broj 12. U svim prostorijama izvršeni su zidarski, ličilački i električarski radovi te su postavljene nove drvene police.

U istom razdoblju u Arhivu je povećan kadar od četiri osobe čak na trideset i dvije osobe (!). Pored tih radnika, na manipulantskim poslovima angažirano je povremeno i do dvadeset radnika. Dva najveća spremišta (u glavnoj zgradi u Parku Vladimira Nazora te u bivšoj Gradskoj vijećnici) došla su svoje stalne čuvare, u toku dana i noći.

U tome razdoblju Arhiv je od Italije preuzeo 139 sanduka arhivske građe, sredio građu i postavio na police. Osim toga, u Arhiv su dopremljeni mnogi arhivski fondovi s područja Istre. Istodobno, u Pazinu je organizirano arhivsko spremište u Kaštelu, i to radi smještaja nesređene građe prikupljene u Istri s ciljem da se tu grubo sredi i zatim pošalje u Arhiv u Rijeku. Iz toga spremišta formiran je poseban Historijski arhiv, jer je donijeta odluka da se za područje Istre osnuje samostalna arhivska ustanova sa sjedištem u Pazinu. Jedna od najvažnijih primova Arhiva u Rijeci bilo je otkriće cjelokupnog arhivskog fonda Istarskog sabora sa svojim izvršnim Odborom, u podrumu gimnazijske zgrade u Pli; taj je Sabor imao nadležnost nad cijelom austrijskom Istrom (uključivši slovensku Istru, Kvarnerske otoke i dio današnje općine Rijeka).

Uopredo s prikupljanjem arhivske građe napredovalo je i njeno grubo sređivanje, tj. formiranje i razdvajanje fondova, serija i podserija te smještaj u kutije na police. Jedan fond (Creska općina), koji je sadržavao građu u kontinuitetu od 1459. do 1945. godine, sređen je bio i detaljno. Tako je već 1953. god. bilo moguće objelodaniti Opći inventar u Rijeci (drugi u Jugoslaviji; prvi je bio Opći inventar Državnog arhiva u Zagrebu dr. Buturca), a uz to i detaljni inventar arhivskog fonda Općine Cres (koja obuhvaća područje otoka Cresa i Lošinja od XV. do XIX. stoljeća). Uz taj inventar objavljena je studija »Osorska komuna u pravno-povijesnom svijetu« dr. Beuca radi razumijevanja i snalaženja u arhivskoj građi Općine Cres. I opći inventar objavljen je uz uvodne riječi dra Beuca.

U Arhivu su povremeno održavani jedno- i dvomjesečni tečajevi iz srednjekovnog latinskog jezika, diplomatike i pravne povijesti. Tečajeve je vodio dr. Ivan Beuc.

Riječki Arhiv uspio je već 1953. god. osigurati financijska sredstva za objavljivanje »Vjesnika« Državnog arhiva u Rijeci — zbornika radova, koji još i danas redovito izlazi, ali ne samo kao edicija riječkog već i pazinskog Arhiva. U vremenu od 1953. do 1956. god. odgovorni urednik »Vjesnika« bio je dr. Beuc.

Arhiv je utemeljio i biblioteku, u koju su stigla ne samo jugoslavenska izdanja već i strana. Biblioteka se dobrim dijelom popunjavala zahvaljujući sabiračkoj djelatnosti diljem čitave Istre i Kvarnerskog primorja.

Arhiv je uspostavio i najužu suradnju s Naučnom bibliotekom i Narodnim muzejem u Rijeci te s drugim ustanovama Istre i Primorja. Dao je ini-

cijativu kod mjerodavnih u JAZU da se osnuje Jadranski institut JAZU u Rijeci.

Da bi bio sigurniji u donošenju zaključaka u svome radu »Osorska komuna u pravno-povijesnom svijetu« a s obzirom na pomanjkanje odgovarajuće literature, dr. Beuc je uporedno radio i na zadarskoj komuni, za koju je imao obilan dokumentarni materijal u Smičiklasovu »Codex diplomaticusu«, a i tekst Zadarskog statuta iz 1305. godine. Tako je i ta studija 1954. god. dovršena za objavljivanje, kada je i publicirana.

Nakon premještaja u Državni arhiv u Zagrebu (kasnije Arhiv Hrvatske), dr. Beuc je po svojoj molbi sudjelovao u radu tog Arhiva kao šef Odjela za noviju arhivsku građu (1848. i dalje). Za vrijeme svog djelovanja u tome Arhivu (1956—1971) on je organizirao rad toga Odjela, napisao udžbenik iz arhivistike i udžbenik o registraturama i registraturnoj građi, zatim knjigu »Povijest institucija državne vlasti u Hrvatskoj od 1527—1945. godine«. Osim toga, izradio je prednacrt prvog zakona o arhivima i arhivskoj građi u SRH, zatim jedan model za izradu inventara rukopisnih ostavština (ranije je izradio model za izradu Općeg inventara arhivske ustanove i detaljnog inventara jedne općine koja je imala kontinuitet građe od samog srednjeg vijeka pa do najnovijeg vremena). Svi su ti modeli objavljeni u štampi. Bio je nastavnik na tečaju koji su 1964. god. organizirali JAZU i Arhiv Hrvatske, za predmet srednjovjekovni latinski jezik. Dr. Beuc je sudjelovao kao član jugoslavenske delegacije na V. međunarodnom kongresu arhivista koji je održan u Bruxellesu 1964. godine, te je održao koreferat na temu: »Mehano-grafska sredstva u arhivskoj službi (uvođenje kompjutera u arhivsku službu)«. Pored toga, I. Beuc je, zajedno s dr. Danilom Klenom i dr. Dinkom Foretićem, 1963. god. radio mjesec dana u Državnom arhivu u Trstu na izboru dokumenata koji se odnose na narode SFRJ radi njihova mikrofilmiranja, a na osnovi Ugovora o restituciji kulturnih dobara iz Italije. God. 1967. dr. Beuc je gotovo mjesec dana boravio u Budimpešti s ciljem da upozna način rješavanja pitanja odabiranja i izlučivanja građe.

Rad na sređivanju Rukopisne ostavštine Vjekoslava Spinčića u Arhivu Hrvatske pružio je Ivanu Beucu mogućnost da se dublje upusti u prošlost Istre, pa su tako nastali radovi: »Osnovi statutarnog prava Istre«, »Nacionalni problemi Hrvata i Slovenaca u Istri u XIX i XX stoljeću«, »Radnički pokret i socijalna demokracija u Istri«, »Odabrana građa iz Rukopisne ostavštine V. Spinčića«. Svi su ti radovi publicirani, osim »Odabrane građe iz Rukopisne ostavštine V. Spinčića«.

Dr. I. Beuc određeno je vrijeme bio član Arhivskog savjeta Jugoslavije, predsjednik Savezne komisije za odabiranje i izlučivanje građe, predsjednik Društva arhivista Hrvatske, član Arhivskog savjeta Hrvatske te član ispitnih komisija za arhiviste.

God. 1954. bio je izabran u zvanje naučnog suradnika, 1961. u zvanje višeg naučnog suradnika, 1971. u zvanje izvanrednog profesora, a 1976. god. redovnog profesora i znanstvenog savjetnika Pravnog fakulteta u Zagrebu.

Naime, god. 1971. prešao je na Pravni fakultet u Zagrebu kao profesor na katedri Povijest država i prava naroda SFRJ. Ovdje se posvetio odgojno-prosvjetnom radu sa studentima i ostao u službi do 30. rujna 1988. godine, kada je — navršivši 70 godina života — umirovljen. Za to vrijeme bavio se istraživanjima u oblasti medijevalne teorije države i prava, teorije o državnim zajednicama u doba feudalizma i u buržoaskoj epohi. Proučavajući dr-

žavnopravne odnose u srednjovjekovnoj Hrvatskoj, Slavoniji i Dalmaciji (razdoblje od IX. do XVI. stoljeća), nije zanemario privatnopravne odnose u okviru ekonomsko-društvenih uvjeta u određenom vremenu i na određenom prostoru hrvatskih zemalja, ali i šireg područja današnje Jugoslavije. Tako su nastali njegovi radovi: »Problem utvrđivanja postojanja evropske srednjovjekovne države«, »Još o problemu formiranja feudalnih država u Južnih Slavena«, »Osnovni oblici evropske srednjovjekovne države«, »Rex i regnum na nadgrobnom natpisu kraljice Jelene«, »Vlasnički i drugi stvarnopravni odnosi na nekretninama u doba feudalizma u jugoslavenskim zemljama«, »Povijest institucija državne vlasti Kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije« i »Povijest države i prava na području SFRJ«.

Napustivši Arhiv Hrvatske i prešavši na Pravni fakultet u Zagrebu, dr. Beuc nije napustio i rad za arhivsku službu. Tako je postao nastavnik na Postdiplomskom studiju za bibliotekarstvo, muzeologiju i arhivistiku, danas Postdiplomski studij informacionih znanosti, u kojem je voditelj smjera arhivistika. Za potrebe arhivske službe napisao je rad »Arhivistika danas«, u kojem daje nove definicije arhivistike, arhivskog dokumenta i utvrđuje nove zadatke arhivske službe u novom okviru informacijskog sistema. Napisao je i udžbenik za taj postdiplomski studij: »Valorizacija konvencionalne i nekonvencionalne registraturne građe«.

Prof. Ivan Beuc surađivao je na Pravnom fakultetu u Zagrebu i kao nastavnik na Postdiplomskom studiju iz državno-političkih znanosti, predavajući predmet Metodologija i tehnika istraživačkog rada u društvenim naukama s posebnim osvrtom na povijesne znanosti. On je isto tako sudjelovao i kao predavač na poddiplomskom studiju za pomoćne historijske nauke Filozofskog fakulteta u Zadru, i to za predmet Države i prava za feudalizma u jugoslavenskim zemljama.

Na kraju, treba navesti i to da je prof. dr. Beuc aktivno sudjelovao s referatima na kongresima historičara i arhivista.

Svojim radom na pravno-povijesnom i arhivističkom području prof. dr. Ivan Beuc dao je i daje trajan biljeg našoj znanosti i struci.

Izbor radova prof. dr. Ivana Beuca:

1. »Kojim pravom postaje Marija Terezija i hrvatskim kraljem«, Vjesnik Kr. drž. arhiva u Zagrebu, VII, 1939, str. 61—121. Ovaj je tekst — pod naslovom »Hrvatska pragmatička sankcija« — nagrađen kraljevskom nagradom na sveučilištu u Zagrebu.

2. »Hrvati u obrani svoje države krajem XVII i u XVIII stoljeću.« Mjesečnik Hrvatskog pravničkog društva, LXI, 8, Zagreb 1940, str. 362—366.« Dio radnje slušača prava nagrađene kraljevskom nagradom.«

3. »Hrvati u sporu s Gradačkom komorom 1747. Dokument o hrvatskoj državi.« Mjesečnik Hrv. pravničkog društva, LXII, 6—8, Zagreb 1941, str. 322—329. Ova je radnja nagrađena kraljevom nagradom 1941. godine.

4. »Der kroatische Staat im XII und XIII Jahrhundert«, Beč 1942, str. 1—121. Inauguralna doktorska dizertacija.

5. »Osorska komuna u pravno-povijesnom svjetlu«, Vjesnik Državnog arhiva u Rijeci 1, 1953, str. 1—161.

6. »Statut zadarske komune iz 1305. godine.« Vjesnik Drž. arhiva u Rijeci, 2, 1954, str. 493—781, posebni otisak, str. 1—288.

7. »Etnički odnosi u Istri u svjetlu povijesnih vrela«, Arhivist 1, Beograd 1954, str. 38—51.
8. »Iz prošlosti Bujskog kotara«. U: Istra i Slovensko primorje, izd. Muzej narodne revolucije u Sarajevu 1954, str. 66—71.
9. »Arhivska građa pravosudnih arhivskih fondova Hrvatske o razvoju i djelovanju KPJ od 1919—1941. godine.« Arhivist 1—2, Beograd 1959, str. 21—24.
10. Rukopisna ostavština Vjekoslava Spinčića. Vjesnik Arhiva Hrvatske 3, Zagreb 1960, str. 233—278.
11. »Osnovi statutarnog prava Istre«, Zbornik Pravnog fakulteta u Zagrebu, XII, 3—4, 1962, str. 181—199.
12. »Historija uprave u sudstva u rudarstvu u Hrvatskoj i Slavoniji«, Arhivist 2, Beograd 1962, str. 157—165.
13. »Radnički pokret i socijalna demokracija u Istri do 1918. godine«, Putovi revolucije, 3—4, Zagreb 1964, str. 181—199.
14. »Međunarodna arhivistička bibliografija u časopisu 'Archivum'«, Arhivski vjesnik III, 7—8, Zagreb 1964—1965, str. 399—400.
15. »Arhivistika«, Zagreb 1968, izd. Arhiv Hrvatske, str. 1—170.
16. »Povijest institucija državne vlasti u Hrvatskoj (1527—1945)«, Zagreb 1969, izd. Arhiv Hrvatske, str. 1—526.
17. »Državna zajednica Hrvatskoslavenskog kraljevstva i Mađarskog kraljevstva (1527—1848)«, Zbornik Pravnog fakulteta u Zagrebu, XX, 3—4, Zagreb 1970, str. 331—350.
18. »Osnovi registrature u teoriji i praksi«, Sremski Karlovci 1973, izd. Arhiv Vojvodine, str. 1—75.
19. »Istarske studije. Osnovni nacionalni problemi istarskih Hrvata i Slovenaca u drugoj polovini XIX stoljeća i početkom XX stoljeća«, Zagreb 1975, str. 1—383.
20. »Problem utvrđivanja postojanja evropske srednjovjekovne države.« Zbornik Pravnog fakulteta u Zagrebu, XXV, 1, 1975, str. 5—15.
21. »Još o problemu formiranja feudalnih država u Južnih Slavena.« Radovi Instituta za hrvatsku povijest 8, Zagreb 1976, str. 65—165.
22. »Viđenja Vjekoslava Spinčića za vrijeme Austro-Ugarske o ujedinjenju Istre s Hrvatskom«, Zbornik Pravnog fakulteta u Zagrebu, XXIX, 1—2, 1979, str. 35—45.
23. »Vlasnički i drugi stvarnopravni odnosi na nekretninama u doba feudalizma u jugoslavenskim zemljama«, Zbornik Pravnog fakulteta u Zagrebu, XXX, 1, 1980, str. 1—39.
24. »Još o stvarnopravnim odnosima u doba feudalizma u jugoslavenskim zemljama.« Zbornik Pravnog fakulteta u Zagrebu, XXX, 1980, str. 383—400.
25. »Rex i regnum na nadgrobnom natpisu kraljice Jelene«, Starine JAZU 58, Zagreb 1980, str. 1—8.
26. »Opći zadaci suvremene arhivistike«, Informatologia jugoslavica, XIII, 1—4, 1981, str. 89—97.
27. »Osnovni oblici evropske srednjovjekovne države«, Zbornik Pravnog fakulteta u Zagrebu, XXXI, 1981, str. 391—422.

28. »Povijest institucija državne vlasti Kraljevine Hrvatske, Dalmacije i Slavonije«, Zagreb 1985, str. 1—403.

29. »Povijest država i prava na području SFRJ«, Zagreb 1986. i 1988, str. 1—368.

30. »Valorizacija konvencionalne i nekonvencionalne arhivske građe u teoriji i praksi«, Zagreb 1986, str. 1—170.

Petar Strčić

PREGLED IZDAVAČKE DJELATNOSTI S PODRUČJA GENEALOGIJE U SR NJEMAČKOJ. (S POSEBNIM OSVRTOM NA ARHIVSKU GRAĐU)

Izdavanjem genealoških publikacija bavi se u SR Njemačkoj više izdavača, od kojih među najznačajnije spada »Verlag Degener & Co.« Ova izdavačka kuća, osnovana 1910. godine, izdala je do 1985. preko 850 naslova monografija, priručnika, serija, periodike i zasebnih izdanja arhivske građe. Interes izdavača nije ograničen samo na genealogiju već obuhvaća i one discipline koje s njom stoje u vezi ili za nju pružaju podatke, npr. heraldiku, onomastiku, topomastiku, kartografiju, metrologiju, demografiju, crkvenu i zavičajnu povijest njemačkih zemalja i slično. Objavljeni su temeljni priručnici za genealogiju, među kojima 9. izdanje Ribbeovog i Henningovog Priručnika za istraživanje obiteljske povijesti (Taschenbuch für Familien-Gechichts-Forschung), 2. izdanje Verdenhalvenovog Rječnika za proučavanje obiteljskih povijesti (Familienkundliches Wörterbuch), reprint Heydenreichovog Priručnika praktične genealogije (Handbuch der praktischen Genealogie) i drugo. Reprintiraju se i klasična djela genealoške znanosti kao Gattererov Nacrt genealogije (Abriss der Genealogie) iz 1778. godine. O pojedinim genealoškim temama isti izdavač ima brojne i raznovrsne serije ili nizove izdanja. Njemačka radna zajednica genealoških saveza publicira djela o aktuelnim problemima genealogije. Do sada je u ovoj seriji objavljeno 10 svezaka od kojih spomenimo Predavanja Kasselskog skupa (Die Vorträge der Kasseler Tagung 1956) i Građanske obitelji do 1600. (Bürgerliche Geschlechter vor 1600.)

Serijski Praktikum istraživača obitelji donosi kraće knjižice s praktičnim uputama o izradi rodoslovlja. Ističu se dvije Arnswaldtove rasprave: Izvori za obiteljsku povijest u arhivima i njihovo korištenje (Familienschichtliche Quellen in den Archiven und ihre Benutzung) i Metode istraživanja. Mrtva točka u istraživanju i njeno prevladavanje (Forschungsmethoden. Der tote Punkt beim Forschen und seine Überwindung). Okvire ove serije sadržajno prekoračuje Seilkopf koji nastoji genealoškim podacima obogatiti medicinske spoznaje u studiji podužeg naslova: Vrednovanje upisa o smrtnim slučajevima i uzrocima smrti u matičnim knjigama. S 1200 oznaka bolesti i uzroka smrti u starim matičnim knjigama (Die Auswertung von Einträgen der Todesfälle und der Todesursachen in den Kirchenbüchern. Mit 1200 Krankheitsbezeichnungen und Todesursachen aus alten Kirchenbüchern).

U seriji Njemački obiteljski arhiv izašlo je već 90 svezaka sa po 320—360 stranica. U njima se objavljuju rezultati pojedinih istraživanja o raznim obiteljima uz stručnu i tehničku pomoć uredništva. Za prvih 75 svezaka objavljena su dva registra od 40.000 i 25.000 obitelji koje su obrađene u ovoj